

появата на ново лице на сцената — явление. Понѣкога драматичното произведение се почва съ *прологъ*, въ който се прѣдставява положението на лицата до началото на борбата и обстоятелствата, които сж ги вплели въ борба; понѣкога пъкъ драматичното произведение се свършва съ *епилогъ*, въ който се прѣдставя сждбата на нѣкои отъ дѣйстващите лица слѣдъ борбата. Отъ колкото дѣйствия, сцени и явления и да се състои драматичното произведение, всички трѣбва да иматъ вжтрѣшна връзка, всички трѣбва да бждатъ насочени къмъ една цѣль — да разкриватъ хода на изображаваната борба. Явления и дѣйствия, които нѣматъ никакво отношение къмъ изображаваното въ произведението събитие, бъркатъ на единството на дѣйствията и, слѣдователно, трѣбва да се отбѣгватъ. Единството на дѣйствието изисква всѣко драматично произведение да има начало, срѣда и край.

Един-
ство на
дѣй-
ствията.

Видове на драматичната поезия.

1. Драматичната борба бива твърдѣ разнообразна по елементитѣ си и впечатленията. За да си обяснимъ това, нека сравнимъ «Скжния рицарь» съ «Плюшкина» (Христ. т. I). И баронътъ и Плюшкинъ сж обладани отъ една и сжща страсть — скжперничество, ала тя се не проявява еднакво въ двамата. Това изтича отъ разликата въ убѣжденията, понятията, възгледитѣ, стремежитѣ и положението на двамата скжперници. Баронътъ вижда въ златото едничко срѣдство да властвува надъ другитѣ, той трупа злато, трепере надъ всѣка пара, става, безъ да усѣти, робъ на страстьта си и служи само ней. Страшната сила на страстьта не се задоволява съ малко — тя все повече и повече расте, прѣдъ нищо не се спира, съкрушава, катуря и унищожава всичко, което ѝ прѣчи. Тѣй, баронътъ съ насмѣшка говори за вдовицата, която три дни го молила на дъжда съ дѣцата си да отсрочи дълга ѝ; не се смуцава, че другитѣ пари му сж попаднали отъ разбойнически ржцѣ, па не се подвоумява да излѣже херцога, да наклевети и обезчести синъ си. Той жертвува всичко, стига да угоди на страстьта си и да запази богатството си. А страстьта постоянно расте и се усилюва, обзема го, заслѣпява и туря въ противорѣчие съ себе си, като го тика къмъ гибель. Това